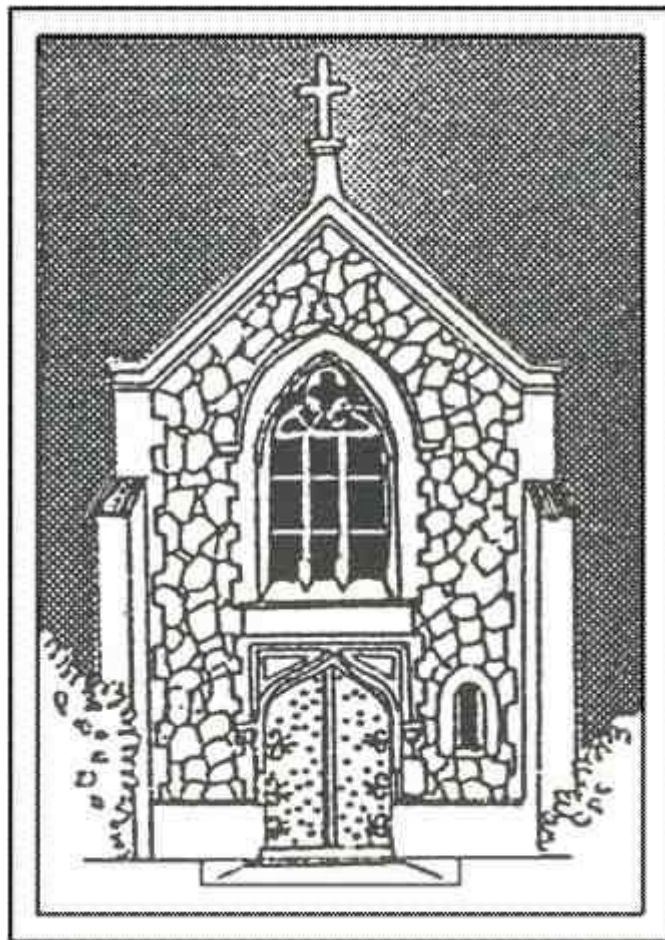

PARIJSE PREKEN 181

Mei 2017

Eglise Réformée Néerlandaise

172, Boulevard Vincent Auriol, 75013 Paris

Redactie:

Ds. Chantal Schaap
24, rue Berlioz, 92330 Sceaux

e-mail: predikant.ern@gmail.com

website: www.ernparis.fr

Dienst van zondag 23 april 2017

2de zondag van Pasen

voorganger: ds. Chantal Schaap

VOORBEREIDING

Welkom

Lied – 280: 1, 2, 3 en 5 *De vreugde voert ons naar dit huis*

Bemoediging en groet

Lied – 995 *O Vader, trek het lot U aan*

Gebed van toenadering

Lied – 634 *U zij de glorie*

DIENST VAN HET WOORD

Gebed van de zondag

Lezing – Genesis 8: 6-16

Na verloop van veertig dagen deed Noach het venster dat hij in de ark had aangebracht open en liet een raaf los. Deze bleef heen en weer vliegen totdat de aarde droog was. Vervolgens liet hij een duif los om te zien of het water verder gedaald was. Maar de duif kon nergens een plekje vinden waar ze kon neerstrijken om te rusten en kwam bij hem terug in de ark, want overal op de aarde was nog water. Hij stak zijn hand uit, pakte haar en nam haar weer bij zich in de ark. Hij wachtte nog zeven dagen en liet de duif toen opnieuw los. Tegen de avond kwam ze bij hem terug – met een jong olijfblad in haar snavel. Toen wist Noach dat het water op de aarde verder gedaald was. Weer wachtte hij zeven dagen en daarna liet hij de duif nogmaals los. Ze kwam niet meer bij hem terug. In het zeshonderdeerste jaar van Noachs leven, op de eerste dag van de eerste maand, was het water van de aarde verdwenen. Noach maakte het dak van de ark open en keek rond – de aarde was drooggevallen. Op de zevenentwintigste dag van de tweede maand was de aarde droog. Toen zei God tegen Noach: Ga de ark uit, samen met je vrouw, je zonen en de vrouwen van je zonen.

Lied – 635: 1, 2, 3 en 8 *De Heer is waarlijk opgestaan*

Lezing – Johannes 20: 19-31

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; ze hadden de deuren afgesloten, omdat ze bang waren voor de Joden. Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Ik wens jullie vrede!' Na deze woorden toonde hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen. Nog eens zei Jezus: 'Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit.' Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: 'Ontvang de heilige Geest. Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.' Een van de twaalf, Tomas (dat betekent 'tweeling'), was er niet bij toen Jezus kwam. Toen de andere leerlingen hem vertelden: 'Wij hebben de Heer gezien!' zei hij: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zijde kan leggen, zal ik het geloven.' Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar en Tomas was er nu ook bij. Terwijl de deuren gesloten waren, kwam Jezus in hun midden staan. 'Ik wens jullie vrede!' zei hij, en daarna richtte hij zich tot Tomas: 'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zijde. Wees niet langer ongelovig, maar geloof.' Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!' Jezus zei tegen hem: 'Omdat je me gezien hebt, geloof je. Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.' Jezus heeft nog veel meer wondertekens voor zijn leerlingen gedaan, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven omdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en omdat u door te geloven leeft door zijn naam.

Lied – 619: 1, 5 en 6 *Lof zij God in de hoogste troon*

Uitleg en verkondiging

De beide lezingen van vandaag uit Genesis en uit Johannes geven een gevoel van opgesloten zijn, geen uitzicht hebben. Noach die samen met zijn gezin en al die dieren zit opgesloten op zijn ark, omringd door water. Het water lijkt niet te zakken. Er lijkt geen verandering in hun situatie te komen. Er is geen uitzicht, geen hoop op een nieuwe toekomst.

Ook de leerlingen van Jezus zijn opgesloten. Ze hebben zichzelf opgesloten, achter dichte deuren, omdat ze bang zijn. Het lijkt alsof de boodschap van bevrijding nog niet tot hen is doorgedrongen. Ze zitten gevangen in hun eigen angst. Ze zijn bij het graf van Jezus geweest en hebben gezien dat hij daar niet meer is.

Maar wat nu?

Ze weten zich geen raad. Ze worden overvallen door angst. Daarom zitten de leerlingen bij elkaar, de deuren gesloten, omdat ze bang zijn, bang dat, na Jezus, zij nu aan de beurt zijn om opgepakt te worden. Daarom blijven ze binnen, de deuren gesloten, veilig tussen vier muren ingeklemd.

We kennen allemaal wel onze muren, onze grenzen. Allemaal zoeken we zo nu en dan naar veiligheid, geborgenheid, binnen de muren van ons bestaan. Zeker als we bang of zoekende zijn, als we het even niet weten en onze grenzen bereikt hebben.

Het zijn de grenzen van wie we zijn en wie we niet zijn, wat we kunnen en wat we niet kunnen. Het zijn de grenzen van ons bestaan. Soms blijven we het liefste binnen de muren en grenzen van ons eigen leven. Daar is het veilig, daar hoeven we niet bang te zijn. Het is er comfortabel.

Maar enkel en alleen leven binnen de muren van je eigen ik, van je eigen bestaan, dat is niet echt leven. Dat is een opgesloten en begrensd leven, vaak gevuld met angst. Daarom zijn de deuren, de poorten en de ramen van een muur zo belangrijk.

Vanuit je eigen ik, vanuit wie je bent, wat je kunt, waartoe je behoort, ga je door de poorten heen, zet je een raam op een kier en op die manier sta je open om de ander die anders is te ontmoeten.

De leerlingen zitten bij elkaar, nadat ze het lege graf van Jezus hebben gezien. In Jeruzalem, waar het allemaal gebeurd is, zijn ze samen, tussen de muren van de stad, tussen de muren van een huis, tussen de muren van een kamer. Tussen een heleboel muren ingesloten en nog voelen ze zich niet veilig. De leerlingen van Jezus proberen zich te verschuilen tussen die muren, maar het helpt niet. Ze beven van angst, omdat ze diep van binnen bang zijn. Daar helpt geen enkele dikke muur tegen. Ze kruipen dicht bij elkaar, maar ook dat neemt de angst niet weg. Het geeft hen hooguit het gevoel dat ze er samen in ieder geval niet alleen voor staan.

Dit is het uur van de waarheid. Ze hebben iets gezien.... of gehoord dat Jezus uit zijn graf is, dat hij zou zijn opgestaan, dat hij nog leeft. Wat moeten zij daar nu mee?

Johannes vertelt ons niet wat de leerlingen daar bespreken tussen die vier muren. Misschien maken ze plannen hoe ze zich uit deze crisis moeten redden? Wie zal het zeggen?

Het enige dat ons duidelijk wordt, is dat ze bang zijn en dat ze letterlijk en figuurlijk geen uitweg meer zien uit hun benarde positie. Misschien vragen ze zich af of er ook voor hen toch een onverwachte uitweg is? Zoals God wel vaker in de geschiedenis zorgt voor een uitweg.

Toch lijken ze dit niet te kunnen geloven. Voor hen is het uur van de waarheid aangebroken, een angstig uur. Angst. Angst leidt tot onrust. Angst is een slechte raadgever.

Onze eigen angsten kunnen ons soms dusdanig in beslag nemen, dat ze heel reëel kunnen worden, omdat we het zicht op de realiteit van de wereld buiten onze eigen muren verliezen.

Natuurlijk zijn er dingen die ons angst in boezemen. Als u 's avonds laat op een verlaten metrostation geconfronteerd wordt met de vage figuren die daar rondhangen. Dan heeft u misschien wel de neiging om snel door te lopen. Als u in een van de mindere buurten van de stad rijdt met de auto heeft u misschien wel de neiging om uw deur even op slot te doen.

Het onbekende kan ons angst inboezemen. Hetgeen waar we geen weet van hebben, dat zich buiten de muren van ons veilige en vertrouwde leventje afspeelt. Dat is eng.

Uit angst kan een mens niemand willen toelaten in zijn leven.

Uit angst kan een kerk haar deuren op slot doen, gericht op de eigen kring. Een land of werelddeel kan uit angst de grenzen sluiten voor de rest van de wereld.

Maar het kan heel bevrijdend zijn om je muren te doorbreken, om grenzen te verleggen, om niet afgesloten en in angst voor het onbekende te leven.

Heb het lef om het raam op een kiertje te zetten of de deur vast van het slot te halen. Het geeft lucht, letterlijk en figuurlijk. Het geeft ruimte.

Wie angstig leeft ziet overal gevaren. Wie chagrijnig rondloopt, ontmoet niet veel vrolijke gezichten en voor wie altijd de zon schijnt, die komt vaak ook andere vrolijke en positieve mensen tegen.

De leerlingen van Jezus zitten vast in die kamer. Ze zijn onrustig, angstig en kunnen op dat moment niet verder kijken dan die muren om hen heen. Dat is de wereld waarbinnen zij leven.

Opeens is daar een omslag. "Ik wens jullie vrede," horen ze Jezus plotseling in hun midden zeggen. Alles zit potdicht. Ze hebben zich goed opgesloten en toch is Jezus daar ineens in hun midden.

Net zoals de dood en het graf voor hem geen obstakel was, net zo zijn deze muren geen obstakel voor hem. Hij is er gewoon.

Dwars door alle muren en gesloten deuren heen.

Hij is er opeens en hij zegt: "Ik wens jullie vrede."

Ja, hij kan dat zeggen, want hij kent beide kanten van de muur. Hij weet van de angsten binnen deze muren, maar ook van de angsten daarbuiten.

Jezus komt in hun midden, niet om die muren af te breken, die laat hij staan. Hij wil slechts de angst wegnemen en de deur van het slot halen of misschien zelfs op een kiertje zetten. Jezus wil hen laten zien dat ze niet bang hoeven te zijn voor de ander, voor het onbekende. Ze mogen vertrouwen. Hij wil hen vrede brengen.

"Ik wens jullie vrede." Jezus zegt het wel drie in dit stukje dat we gelezen hebben.

Hij brengt vrede bij hen, daar binnen die muren en zo wil hij ook vrede bij ons naar binnen brengen. Angst wordt vrede. Daarvoor is hij gekomen.

Jezus komt in hun midden om hen te bevrijden, om hen vertrouwen te geven, om hen uit te zenden, de wereld in. "Ik wens jullie vrede! Zoals de Vader mij heeft uitgezonden, zo zend ik jullie uit."

Bij Tomas is deze boodschap nog niet binnen gekomen. Hij was er ook niet bij en heeft het verhaal alleen van horen zeggen. Hij heeft meer nodig om verlost te worden van zijn angst. Hij twijfelt, blijft zoeken.

Als Jezus weer in hun midden verschijnt. Dan weet hij het, dan kan ook hij zijn hart openstellen en kan hij geloven. Tomas verandert van een ongelovige in een gelovige. Van een angstige twijfelaar in een toegewijde leerling.

Twijfel en angst horen soms bij het leven, dat laten deze verhalen ons zien.

Maar ze maken ons ook duidelijk dat we mogen vertrouwen, zodat ook wij de deur open durven te zetten en in staat zijn om te geloven.

In de andere lezing van vandaag over de ark van Noach zien we eigenlijk hetzelfde. Noach en zijn familie en al die dieren zitten binnen op een kluitje, opgesloten op de ark. Buiten, om hen heen is alleen maar een angstige, grote massa water te zien. Er is geen enkel teken van leven, een teken van hoop, waar te nemen.

Eerst stuurt Noach er een raaf op uit om polshoogte te nemen. Die raaf komt echter niet meer terug, opgelucht, ontsnapt aan die benarde, opgesloten situatie. Het lijkt erop dat die raaf blij is naar buiten te kunnen vluchten.

Vervolgens stuurt Noach een duif er op uit. Die duif is meer degene die net als Jezus door muren gaat. Zij verbindt binnen en buiten met elkaar. Zij gaat naar buiten, vliegt rond en maakt duidelijk dat de aarde nog niet bewoonbaar is. Dan gaat zij voor de tweede keer naar buiten en 's avonds komt zij terug met een olijfblad in haar snavel ten teken dat er leven is, dat er hoop is. Er komt een einde aan hun opgesloten, benauwde situatie. Die duif brengt Noach nieuwe hoop, de belofte van bevrijding, van een nieuwe toekomst. Daar waar angst is, brengt de duif vrede en hoop in hun midden. Niet veel later kan Noach dan eindelijk, met zijn gezin en alle dieren, zonder angst, onbevreesd naar buiten stappen.

Vandaag dus twee verhalen waarin uitgebroken wordt. Vanuit een opgesloten, benauwde situatie, tussen vier muren in, op een ark. Er komt een opening, een uitzicht. Vanuit angst en onzekerheid, naar hoop en vrede.

Het verhaal van vandaag wil ons duidelijk maken dat die muren, onze grenzen mogen blijven staan. We mogen blijven wie we zijn. We zijn goed zoals we zijn. Natuurlijk hebben we allemaal onze muren. Dat is een manier om ons te verhouden tot de werkelijkheid, de wereld om ons heen. Een manier om daar mee om te gaan.

Daarbij wordt ons wel een vraag gesteld:

Binnen welke muren leven wij? Wat gebeurt er binnen onze muren?

Heerst er angst of heerst er vrede diep van binnen?

Met angst van binnen, blijven we binnen.
Maar met vrede van binnen komen we eruit.
Met vrede van binnen praten we, maken we van ons hart geen moordkuil.
Met vrede van binnen zoeken we contact met de andersdenkende, de andersgelovige.
Met vrede van binnen horen we bij een kerk, een gemeenschap en gaan zonder schroom banden aan met anderen.
Met vrede van binnen zijn onze muren van glas en staan onze poorten open naar elkaar.
Ik wens jullie vrede.

Amen.

Meditatief orgelspel

Lied – 417 (5x) *Frieden, frieden*

GEBEDEN EN GAVEN _____

Voorbeden, stil gebed, ‘onze Vader’

Mededelingen en aankondiging collecten

Slotlied – 416 *Ga met God en Hij zal met je zijn*

HEENZENDING EN ZEGEN _____

Zegen

*Mocht u de Nederlandse Protestantse gemeente te Parijs willen ondersteunen dan kunt u in Frankrijk een chèque sturen naar Mme Z.M. Lammers, 12 rue de Chantereine, 95450 Avennes à l'ordre de l'Association Cultuelle de l'Eglise Réformée Néerlandaise (o.v.v. Parijse Preken). Het banknummer in Frankrijk is: Caisse d'Epargne: BIC: CEPA FRPP 751 IBAN: FR76 1751 5000 9208 5013 4594 035. In Nederland kunt u uw bijdrage overmaken op IBAN: NL18 INGB 0000 0520 76, t.n.v. Eglise Réformée Néerlandaise, Avennes, Frankrijk. Wilt u a.u.b. bij mededelingen, uw naam en adres vermelden?
Alvast heel hartelijk bedankt!*